

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Tableta de scriitor

Cine l-a ucis pe Mihai Viteazul?

„Circula pe vremea lui Ceaușescu un banc. Se zicea că Ion și Gheorghe, ciobani de prin părțile Ardealului, stăteau rezemați în boți, cu privirile pierdute peste culmi ascultând zgomotul tălăngilor de la gâtul oilor și hămăitul câinilor. La un răstimp, Ion, care era mai școlat decât Gheorghe și cu mintea mai iute, îl întreabă pe ortac: „Mă, Gheo, tu știi cine l-o ucis pe Mihai Viteazu?”. Gheo își încrețește fruntea în semn de mare concentrare și după o vreme bună îi răspunde: „Dapă, turcii, bată-i bunul Dumnezeu că multe rele or făcut!”. Nemulțumit de răspuns, Ion se scarpină după ceafă. „Gândește-te mai bine, mă Gheo”, insistă el. „Dapă, dacă

n-or fost turcii, or fost rușii, bată-i Dumnezeu, că și ei ne-or făcut destule rele”, răspunde după alt timp de gândire Gheorghe. Văzând că n-o scoate la capăt, Ion întoarce foia și-l întreabă pe ortac: „Mă Gheo, poate-ți amintești cu ce a fost omorât Mihai Viteazu!”. Dapă asta chiar că-mi aduc aminte de la școală. Cu săcurea”, zice Gheorghe ocoș. „No, atunci știi precis și cine l-o omorât”, insistă Ion. „Săcuriștii”, răspunde, luminându-se la față Gheorghe.

Bancul era bun, întrucât prin jocul de cuvinte făcea trimitere la securiștii noștri de toată ziua față de care românii nu scăpau un prilej să-și ia revanșa, prin bancuri, înjurături, glume în doi peri,

ÎNTREBAREA LUNII

„Cum putem vorbi noi de o cultură viitoare, atunci când trăim curente de decadență ale apusului”

Emil Cioran

pentru spaimile pe care le trăiau numai la auzul numelui lor! Mi-am adus aminte de acest banc deunăzi, în tramvai, asistând la o discuție între o mamă și un fiu de vârstă școlară mai mică. Nu știu prin ce asocieri au ajuns să discute despre

Ion Marin ALMĂJAN
(continuare în pag. a 2-a)

Învierea Domnului,
învierea noastră

Vestea care an de an se răspândește în toate bisericile creștine, umplând de bucurie inima oricărui credincios, vi-o împărtășesc și eu azi vouă, fiilor mei duhovnicești de pe întreg cuprinsul Mitropoliei Banatului. Scularea din morți a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, stă plină de lumină la temelia credinței și vieții noastre. Nu fără întemeiată pricină Sfântul Apostol Pavel putea spune de aceea atât de cunoscutele cuvinte: „...Dacă Hristos n-a înviat, deșartă este atunci predica noastră, deșartă este și credința voastră” (I Corinteni 15, 14)!

Învierea Domnului este un fapt neobișnuit și cu tâlc adânc. Necuprins în marea lui, el are o nesfârșită înrăurire asupra vieții noastre. La drept vorbind, pentru aceasta a și înviat Domnul, ca să ne fie nouă spre folos, ca să înviem și noi precum a înviat El.

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Un poet rar

ÎN NOAPTEA RARĂ

În noaptea rară și amețită
Sufletul meu despletind legende
Știe că suntem de-o naștere
Și de-o moarte cu vinul.
Își scutură în vin austrul
Toți cail primăverii.

Sufletul meu despică legende
Atârnat pe-un pat împletit
Din crengi de mesteacăn.
Se tolănește curcubeul ca o șopărlă,
Nechează un cal roib,
Ascult cum gălgăie mustul în teascuri,
Suntem de-o stea
Și de un răsărit cu viță de vie,
Suntem de-o naștere
Și suntem de-o moarte cu visul...

CUPLU

Era stăpână absolută,
umbla tot timpul goală
cu brățări de aur masiv la mâini
și fir de platină la glezne
și îl alinta pe iubit
care se simțea lângă ea
ca o scară sprijinită de cireș.

ii răsuca țigări pe care
le lipea îndelung cu vârful limbii,
și el plângea de fericire
zicându-i: floarea mea de frasin.
Ascultau cântece vechi la un gramofon
și spuneau poezii triste.
Și părul ei era roșu
ca un iezer plin cu păsări flamingo.

Fănuș NEAGU

ÎNSEMNĂRI ÎN PRIMĂVARĂ

Cum mor porcii
Am văzut, nu demult, în dreapta unui drumeag de munte, prin poarta vremelnic întredeschisă, o cabană înconjurată de ziduri înalte ca de cetate. Aflu de la un stânjenaar că este a unui domn ministru, cu urechile mari ca de măgar. Uneori, de trei-petru ori pe an, vine și el pe aici, cu colegii, din vârful trebii. Mereu însoțit de fete tinere, cumpărate cu noaptea. Inși din carne, din multă carne și sânge și fără nici o lumină. Oameni pustii. Fetele care îi însoțesc au bărbați ori părinți de vârsta lor și la fel de bogați. Odată, a ieșit tîmbălău mare – îmi spune șoptit stânjenaarul - un mahăr ajuns mai târziu la bairam, și-a găsit fiica în poala unui țigan senator. S-a demolit cu greu, n-a avut ce face și s-a liniștit, mai cu paharul, mai cu fătuca venită cu el, dar cu ochii

mereu la mâna țiganului senator care se întindea veselă și

nestingherită, de la pahar sub fusta fiicei sale. În noaptea aia a și crăpat.

Vasile TODI

CA LA UȘA CORTULUI

Replile și acuzațiile reci-proce între Palatul Cotroceni și

favorabilă asupra Românci și mai ales, asupra conducerii acesteia. Promisiunile electorale de angajamente radicale contra corupției la nivel național, nu se prea văd, ba chiar din contră înlăurarea de la Putere a Partidului - stat (cum i se spunea PSD-ului, n-a fost de natură din păcate să înlătore tarele „regimului” trecut, ci pare un „școală-te tu, să mă așez eu”. Astfel intrarea în U.E. nu ne-a adus, cel puțin în decamdată mult așteptatul reviriment.

Mai mult, slăbiciunile Alianței DA lasă să se vadă impotența Guvernului și mai ales lipsa unei direcții de acțiune clare, care să antreneze toate forțele progresiste naționale. În loc de așa ceva continuă „rușinea la nivel național”.

Ștefan TARJOC

ANUL XIII
Nr. 3 (157)

MARTIE
MARTIȘOR

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2007

Cine l-a ucis pe Mihai Viteazul?

(urmare din pag. 1)

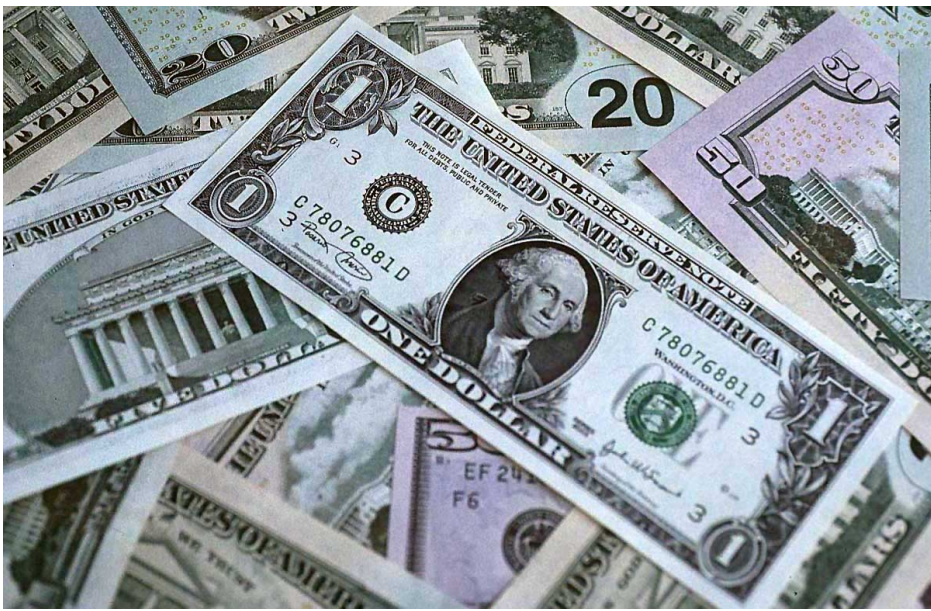
un neamț, cu numele de Schwarz. La un moment dat, copilul a întrebat-o pe mama lui cum au venit nemții la Timișoara și mama sau poate mai de grabă bunica, mi-a fost greu să-mi dau seama, întrucât femeia nu arăta prea în vârstă, i-a zis că nemții au fost aduși sau au venit în Banat pe timpul lui... Adolf Hitler.

Am strivit în mine hohotul de râs. Apoi, cu multă diplomatie, ca să nu supăr ori să lezez prestigiul mamei-bunici, am îndreptat informația eronată a femeii, povestindu-i școlarului despre împărăteasa Maria Theresia și despre primele colonizări făcute din ordinul ei în Banat.

Necunoașterea istoriei reale, a bănățenilor și ardelenilor, de către oamenii mai vârstnici este explicabilă întrucât regimului comunist evita pe cât posibil să se trateze asemenea aspecte. Și dacă totuși erau abordate se evidențiau, îngroșându-se până la grotesc, acele laturi negative ale dominației austriece sau austro-ungare asupra Banatului și Ardealului. După 1990, într-o năvală a modernității și a liberei exprimări, învățământul a fost pus sub semnul dezechilibrului și al derizoriului. Dar nu numai învățământul! Făcătorii de programe școlare, ca și autorii de manuale au comprimat istoria la nivelul unor hapuri amare pe care elevul trebuie să le înghită, lăsând să zburde în paginile manualelor personaje la ordinea zilei, actori hollywoodieni, crainici de televiziune, tot felul de vip-uri născute de această lume searbădă, în care există un singur zeu-banul și puterea lui. Cât despre starea culturală a generațiilor de mâine, numai de bine, va fi pe măsura școlii pe care au făcut-o și a educației pe care au primit-o. Ele nici măcar nu se vor mai întreba cine l-a omorât pe Mihai Viteazul, fiindcă nu vor ști că românii au mai avut, în afară de Dracula cel fabricat de Stoker, un asemenea strălucit domnitor.

O.N.G.-ita

Fără geme, în plan O.N.G., suferă, deci, de o adevărată inflație de ligi, fundații, asociații, federații etc., care și-au propus „să sugă” bani buni din fondurile publice, cică pentru a promova românismul. Fundații la Cluj, la Iași, la Suceava, la Timișoara, la București etc. Nu le dăm numele din motive de... publicitate. În această falsă politică, devoratoare de bani, apar

fundații în comune, de cartier, de bloc, de scară, de apartament, de familie, de concubinaj, dacă ai o pilă „sus”. Căci există organigrame, planuri editoriale, calendare de manifestări. În fruntea acestor ONG-uri figuri decrepite, veleitari care își fac „opera” cu negrișori, tot pe bani publici, vânători de posturi și titluri științifice, dar și amatori de chefuri sardanapanice ori idile oculte, vorba lui nenea Iancu, „Trai, neneacă, pe banii statului”, excursii pe meridiane loco, dar și peste hotare.

În altă ordine de idei, mulți aromâni din Balcani, înscriindu-se în această propagandă anti-românească, exploatănd viciile logisticii politicii românești folosesc acest climat, în ton cu harababura generală, dar și „sensibilizați” de propaganda unor state ai căror cetățeni sunt, în consecință, înjură de la tribuna unor manifestări internaționale, desfășurate în România, românismul, și toate valorile sale, demne de respect. Au, însă, pretenția de a li se aloca fonduri românești în numele unei filantropii... planetare. Ne întrebăm, atunci, dacă nu mai e vorba de neamuri, de limbi înrudite, de români, de ce n-am ajuta, în același scop evghenit, pe ciucii din Kamceatka, pe irokezi, pe patagonezi, fiindcă, oricum, aceștia poate ar fi mai recunoscători.

Ion VULPE

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Sunteți o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”

Eugen Ionescu

Omul de nimic

Omul de nimic care răspunde la numele de Mircea Dinescu a dat măsura întregii sale mizerii sufletești la Realitatea TV, duminică, în Postul Mare al Paștelui. Ce „cugetări” credeți că a slobozit spoitingir-ul din Slobozia în dialogul lui lătrat, scârpinat și handicapat cu ălălalt balaoacheș, Stelică Tănăsică? „Isus nu era timpit (!) să spună: «Mămico, după ce mor băgați-mă într-un cavou, bag-o și pe nevastă-mea și copilașul, vino și matala și ia și pe tata vitreg!»”. Peste asta, nu se poate trece! Atâta doar: dobitocul ăsta de Mircea Lindinescu crede că toată lumea de pe Planetă vorbește șucar-figănește. Iar Stelian sta de Lemn-Tănase și rânjea ca boul în lucernă. Fir-ați ai dracului de boschetari, cum vă bateți voi joc de lucrurile sfinte! Hai, că voma asta n-a mai debitat-o nimeni pînă acum despre Mîntuitor, cu aerul că-L apără: „Isus nu era timpit”...

ALCITIADE
„România Mare”, nr. 868

Pornopronunția

Crainicul sportiv face mare caz de felul cum știe el să pronunțe numele echipelor de fotbal învingătoare: zice de exemplu, în galop Baaar-se-lonaaa, ca să se audă de departe și pentru mult timp. Nu are nici o reținere să strige Livăăăr; și lungește și a doua silabă puul, adăugând de la el, din pantaloni probabil ăăă. Ceea ce iese schimbă complet lucrurile. Noroc totuși că e trecut de miezul nopții.

„Flacăra lui Adrian Păunescu”, nr. 7, 2007

Nu am mai văzut de mult atâtea pațachine dezlănțuite ca la acest nefericit 8 Martie televizat. Dar să nu credeți că aceasta e o critică, pentru că știți ca nu are rost. Ele au fost încurajate să ajungă în halul ăsta de deformatorii de opinie, de educația din familie și de vedete de la școala ajutoare de țoape. Așa că trebuie să fie încurajate în continuare, ca nu cumva să focă șoc pe fond nervos și atac de corp. Bravo, fetelor!

De 8 martie, româncele au demonstrat încă o dată că știu să se distreze. În primul rând, am demonstrat că putem apărea la televizor chiar dacă abia putem spune cat este ceasul. În al doilea rând, am demonstrat pentru a cine știe câta oară că sunt prea puțini medici care să aline nevoia de categoric a celor care spun: deci, la mulți ani! Dar să zicem că greșelile de gândire ale televizorului nu sunt cele mai grave lucruri din acest tablou cu mitocani dezlănțuindu-se. Striptease pentru funcționare grase s-a mai făcut și se tot face în lume. Adulți fără minte sunt peste tot, dar scenele în care niște pensio-nabile salivează la niște stripperi din Bolintin poate că nu ar trebui să apară la televizor cu aerul că asta e o distracție mișto. Sau, la celalalt pol, niște arătări celebre, care se străduiesc să mănânce borhot de pe corpul unei fete dezbrăcate, pe im fundal de ștergere tradiționale românești și minimalism, la marea greață de 8 martie.

După o asemenea cură de dezaxare live, altfel înțelegi valoarea vorbelor unei țigănci: Aveți milă și de mine ca să vă ajute Domnul Iisus Hristos să n-ajungeți damblagii!

Răzvan EXARGHU
„Evenimentul Zilei”, martie 2007

Din comunism

PANCARTE. La intrarea în Combinat îți țin calea două pancarte uriașe. Sunt aici de câțiva ani, drept pentru care locului i se spune La Pancarte. Ne vedem la „Pancarte”, își dau întâlnire, după, ieșirea din schimb, îndrăgostiții: el, ni-tuitor, ea, rășchiitoare.

Una e destinată celor care intră în schimb:

„Stimate tovarășe,

În lumina Codului eticii și echității socialiste, la intrarea în schimb întreabă-te dacă:

- ești gata să-ți îndeplinești exemplar sarcinile profesionale și obștești.

- ești treaz, limpede la cap ca un nou-născut- te-ai sculat azi-dimineață mai devreme și ți-ai revăzut notițele pentru învățământul politico-ideologic de azi

- te simți proaspăt, vioi, cu chef de muncă și-n suflet cu o sărbătoare.

- ai cumpărat «Scânțea» și ai citit pagina economică. Dacă da, atunci îți urăm succes!”.

Pe cealaltă pancartă, adresată celor care ies din schimb, scrie caligrafic, cu vopsea roșie:

„Stimate tovarășe,

În lumina Codului eticii și echității socialiste, acum, la ieșirea din schimb, întreabă-te dacă:

- ți-ai îndeplinit exemplar sarcinile profesionale și obștești.

- ți-ai ajutat colegul de muncă.

- te-ai întors din pauza de masă la timp și hotărât să faci totul pentru a-ți depăși norma.

- ți-ai plătit cotizația la (partid, sindicat, Crucea Roșie etc.).

- ai răspuns entuziast la toate întrebările ucenicului.

Dacă da, atunci Felicitări”.

Ion CRISTOIU

Academician Profesor Dr. IOAN MUNTEANU

șeful Clinicii Universitare de Obstetrică – Ginecologie BEGA – Timișoara

Pe capătul unei ierni subțiri și scorojite ca o lipie, de unde țara se arată destrămată de tristețe, maestrul Ion Arieșanu - omul care a scris mai multe cărți decât au citit 90% din parlamentarii României, ne bucură, încredințându-ne spre publicare un interviu cu un OM. Căci acesta este domnul academician Ioan Munteanu, bănațeanul pentru care medicina este mai mult decât o profesie, este o misiune. Un maestru, care asemeni unui personaj din Turgheniev, privește azi lumea și viața de la înălțimea menirii sale împlinite. Și faptul că o asemenea cuceritoare personalitate, acceptă să trăiască și să muncească într-o țară pe care cu cât o cunoști mai bine, o înțelegi mai puțin, ne obligă la recunoștință. Iar cel dintâi, care se înscrie pentru a o dovedi, îngăduiți-mi să fiu eu, căci în brațele acestui OM, s-a arătat pentru întâia oară lumii, feciorul meu Alexandru.

I. Arieșanu

- De unde vă trageți rădăcinile și neamul ?

- Mă trag din comuna Igrăș. Părinții mei fiind țărani, oameni ai pământului, suflete luminate. Copil fiind, de un an jumate, mi-am pierdut tatăl, dintr-o gravă eroare medicală. Era în 1940. El își făcea stagiul militar, când a murit, de o peritonită generalizată, în Spitalul Militar timișorean. El urmasa Liceul Agricol din Sănnicolaul Mare, cel dintâi liceu de acest gen din România, când eu l-am pierdut.

- Și ce a urmat, pentru copilul orfan ?

- M-a luat bunică-mea, femeie minunată, să mă crească.

- Cum vi s-a desfășurat copilăria ?

- M-am înălțat, copil, în plină natură. Hoinar, pe malul Mureșului. În căutare de cuiburi de păsări. Devenisem un pătimaș colecționar de ouă. Îmi amintesc că, terminând școala din sat, am ajuns la 54 de soiuri de ouă de păsări. Le înșirasem într-o cutie specială, unde presărasem tărâțe, colecția de ouă pe care am donat-o școlii și care, în timp, s-a pierdut. Și azi o regret, ea reprezentând, pentru mine, o valoare documentară – sentimentală.

- Ce s-a întâmplat, pe Câmpia aceea fermecată, pentru copilul Ioan ?

- Întreaga mea copilărie s-a desfășurat acolo, pe câmpiile Igrășului. Îleșeam, cu drag, la toate muncile câmpului: la plug, la coasă, la cules de fructe, ba am devenit și ajutor de fierar, care potcovea și strângea spițele roților, la căruțe ...

- Dar școala ? Învățătura ? Bucuriile școlarului ?

- Am avut parte de profesori buni la școala din sat. Al cărui director, din tinerețea mea, încă mai trăiește și azi, la 86 de ani, Domnul profesor Ioan Samoilă. Fără să mă laud, că nu-mi stă în fire, am fost un elev de excepție. Mult peste media celorlalți colegi. Atunci, spre sfârșitul școlii elementare, domnul director Samoilă și doctorul Jelelean au venit la bunicul meu, Pătru Munteanu și i-au spus: „Moș Pătru, copilul ăsta trebuie lăsat să meargă la școli”. Bunicul, însă, n-a prea fost de acord. El avea cai, vaci, acareturi, pământ, că era înainte de colectivizare. „Io mi-s bătrân, a zis bunicul. Fiul meu mi-o murit. Cine să-mi continue gospodăria mai departe ?” A fost un noroc că bunicul a acceptat, mai încolo, să plec la școli, mai departe, la Timișoara.

- Și, ați plecat mai departe ?

- Școala ce am urmat-o, mai târziu, nu a fost determinarea mea, ci a celor doi intelectuali ai satului meu. Ei au insistat, ei au văzut, în mine, virtuțile unui copil dotat, care nu avea nici pile, nici averi, în sat, ci dovedeam, doar prin mîntea mea, că pot ieși, mereu premiant, înaintea tuturor, în toți anii aceia de școală.

- „Altcineva” sau „altceva” nu v-a determinat ?

- Ba mai există încă ceva. Era un fel de „suflu” în comuna mea. Dar cred că era un „suflu” general, în satele bănațene, ca țărani să-și trimită odraslele la școli înalte la oraș. Îmi amintesc că, la o serbare, de 200 de ani, a Școlii din Igrăș, s-au adunat, dintr-o comună de 2000 de suflete, aproape o sută de fii ai satului, intelectuali licențiați, care vorbeau ceva despre acel „suflu” nou, din părțile noastre ale Banatului.

- Cum ați început Liceul din Timișoara ?

- Nu prea ușor ... Noi, pruncii de țărani, eram priviți cu rezervă, de către profesori. Ei își spuneau: „Iarăși ne-a venit un elev făcut pe păsulă”. Deși eu aveam, în carnet, numai note de zece, pe flanc. Dar exista o rezistență a dascălimii. Mai ales în cursul inferior. Ei își aveau stabiliți elevii premiați, își favorizau valorile lor, copiii lor, iar eu, un nou venit, de la sat, nu le puteam bulversa stabilitatea.

- Și atunci, ce s-a petrecut ?

- Aveam noi, în liceu, la „Vicențiu Babeș”, din Fabric, un profesor de română, Rădășanu, venit de la Cluj, unde fusese profesor la Universitate, dar, cântase „Hora Unirii” și l-au mazilit, profesor de liceu la Timișoara. Eram în clasa a opta, iar dânsul m-a scos la tablă să analizez, sintactic și morfologic, fraza celebră din „Amintirile” lui Creangă: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la casa părintească, la stâlpul hornului, unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei Îmi saltă și azi inima de bucurie ...” Rădășanu era un sever. Ne nota, că era moldovean, după ruși, cu nota 2, 3 iar 4 o dădea doar profesorului, iar nota 5 o primea doar ... Dumnezeu. I-am răspuns impecabil, la tablă. El m-a privit. M-a întrebat de unde sunt de loc. I-am zis: „Mi-s din Igrăș”. Iar dânsul m-a notat cu nota ... 5. A fost o bombă în întreg liceul. Iar lucrurile s-au schimbat în favoarea mea, radical. La aceasta, și-a adus aportul și minunata mea dirigintă, Doamna Lungociu, operată de mine, mai târziu, care trăiește și azi, la 86 de ani, și care mi-a devenit, prin timp, ca o mamă, căreia eu îi duc grija, o apăr la greu, în lipsa fiului ei, plecat prin America.

- Și cum s-au continuat anii de liceu ?

- Pe lângă carte, m-am legat și de sport. Am făcut, din el, aliatul meu, M-am dedicat atletismului. Apoi m-am apucat de fotbal. Am intrat la formația „Electrică”, echipă de tradiție. M-au dus câțiva colegi acolo. Directorul de liceu și mamă-mea s-au opus. Știau că fotbalistii nu o termină prea bine. Dar eu tot nu m-am putut lăsa de sport. Spre binele meu. Căci sportul a devenit ceva esențial pentru mine. El mi-a ars energia, pe care orice tânăr o are în plus, căci ea fierbe în trupul zburdalnic. Eu mi-am consumat, acea energie formidabilă, în jocuri sportive, mai ales în fotbal. M-am silit să duc, deci, și o viață sportivă, să nu beau, să nu fumez, și, astfel, am mers înainte, pe tot traseul studiilor mele viitoare. Am acumulat o rezistență fizică rezonabilă, care mi-a devenit prietenă devotată a tinereții mele, făcând sport de performanță, până pe la 32 de ani, și, astfel, rămânând, până azi, mare amator de sport, jucând tenis de trei ori pe săptămână, chiar și acum.

- Cum ați traversat anii studenției ? Ce-ați prețuit, din acest timp miraculos ? Ce evenimente v-au marcat ?

- În esență, știu doar atât: Că mi-am dus anii studenției între studiile grele de medicină și sportul meu drag. Și am învățat fără preget. Am învățat, cum se spune, zdravăn. Am terminat medicina cu nota zece. Apoi, am urmat Externatul. Se făcea, în acei ani, cu studenții din anii terminali - 4, 5, 6 -, o semi selecție. Din 200 - 250 de studenți, se alegeau 20 - 30. Un grup de frunte. Care începeau Externatul. Ei ieșeau din cursurile obișnuite universitare și, vreme de vreo șase luni, lucrau în diverse clinici: la Obstetrică, Urologie, Chirurgie, Pediatrie ... Adică lucrau pe lângă maeștri profesori Nubert, Bulbuca, Mureșan, Turcanu. Lucrând cu ei, în aceste clinici, luni de zile, am deprins și eu gustul chirurgiei. Pe care mi-am ales-o, cea dintâi, sufletește, s-o urmez ...

- Și ce însemnase școala aceea a Externatului, pentru un tânăr student ?

- Ea însemnase totul, pentru specialistul de mâine. Munceam pe rupte. Stăteam, ziua și noaptea, în spitale. Pe Odobescu, la Bega, la Urologie, Pediatrie. Vegheați de maeștri noștri. Ne mutam din clinici în clinici, până deprindeam specialitățile principale. Pentru ca, la sfârșit, în anul șase de facultate, să se facă o nouă selecție, iar, din cei 20 - 30 de studenți inițiali, să rămână doar vreo zece, care, apoi, își alegeau clinicile, specializările iubite și apreciate de ei, ca și profesorii favoriți. Atunci, ei intrau ca interni, în spitalele care îi cooptau, și unde ei puteau, în timp, să devină maeștri, la rândul lor, în viitor. Așa cum s-au petrecut lucrurile și cu mine. Așa am ales și eu Chirurgia, plecând, ca și cei dinaintea mea, chirurgii: Cologhera, Drăgan, Crișan, Bucșa, de la cel dintâi ilustru chirurg al orașului, marele Ioan Mureșan, a cărui experiență chirurgicală o purtăm toți și astăzi.

- Ce vi s-a părut, din tinerețe până astăzi, cel mai important lucru pentru evoluția unui medic chirurg ?

- Să te perfecționezi tot timpul. Să nu stagnezi o clipă, să nu aștepti să trepidezi, să studiezi, să evoluezi întreaga ta viață până la capăt.

- Și ce-ați prețuit cel mai mult acum maestrul și dumneavoastră ?

- Nu le-am cerut nimic altceva, celor atașați de mine, decât să mă urmeze cu credință.

- Iar, între studiul științific și practica clinicii, ce le-ați cerut colaboratorilor ?

- Studiul științific, se știe, nu-l abordezi imediat. Ci în timp. Îl câștigi prin ani. Practica clinică o faci însă zi de zi. Și e important să nu ratezi cazurile. Un caz ratat e unul pierdut pentru vecie. Cu cât ai cazuri mai multe câștigate, cu atât câștigi și în competență medicală. Cu atât te apropii de cunoașterea bazală științifică.

- Mediul medical și științific românesc a devenit, oare, competitiv cu cel străin la ora de față ?

- La 20 decembrie 1989, în plină Revoluție română, am fost sunat, de la Clinica din Heidelberg, germană, rugându-mă să accept ajutorul lor, noi, Clinica Bega din Timișoara, având în vedere tot ce se petrecea, în acele zile în orașul nostru. Am acceptat, firește, ajutorul fratern al Clinicii din Heidelberg, iar profesorul Master din Germania m-a invitat să țin în orașul lor o Conferință pe tema Experienței tragice a avorturilor criminale, provocate, din România comunistă. Era o experiență unică în lume, cu o mortalitate de până la 15.000 de femei. Am acceptat invitația la Heidelberg. Firește, că la ei nu se făcea mobilizare politică, ca la noi la o Conferință. Era scris pe un anunț, la intrarea în Clinică, doar atât: „După amiază, va conferența Prof. univ. dr. Ioan Munteanu din România, despre avortul criminal.”

- Și ce s-a întâmplat ?

- Am vorbit, în jur de o oră jumătate - două ore. În fața unei săli arhipline. Unde domnea o liniște desăvârșită. După conferința mea, profesorul și oamenii săi au venit la Clinica noastră. M-am dus din nou, la ei. Iarăși au venit ei la mine...

- Și ce s-a întâmplat ?

- S-a întâmplat un fapt teribil. Că eu am descoperit, cu uimire, cum pregătirea noastră medicală, diagnosticele noastre erau aidoma cu ale lor, din Clinica lor vestită germană. Dacă nu, ale noastre, erau, câteodată, chiar superioare rezultatelor lor. Da, era adevărat, nu beneficiam de aparatura lor. De dotările lor. Nici aspectul interior al Clinicii noastre nu aducea cu aspectul luxos al Clinicii lor. Dar noi reușeam, iată, să ne impunem prin acuratețea și calitatea actului medical. Prin generozitatea, dăruirea și experiența medicilor noștri, mai săracuți, mai modești, mai îndepărtați de cuceririle Occidentului, dar plini de dragoste de meserie și de om ... Experiența, din 1989, în Heidelberg, cu Universitatea lor celebră, din secolul al XIV-lea, o continuăm, noi, și astăzi, în mod statistic.

- Prin ce-ați mai impus școala românească și timișoreană de chirurgie și obstetrică, în ochii lumii ?

- În 1996, am organizat, la Timișoara, primul Congres de specialitate. O deschidere, extraordinară a obstetricii, în atenția cercetării științifice mondiale. Am fost ales președinte al acestui Congres. Și am demonstrat că școala românească de Obstetrică nu este cu nimic mai prejos decât cea străină. Poate că nu avem, încă, performanțele celor din afară. Poate că ei ne-au luat-o înainte doar datorită aparaturii lor. Dar, oricum, în urma Congresului, organizația helvetică, ce a patronat întâlnirea, a trimis, la noi, în România, șase medici, la nivel de profesori, spre a se specializa, la noi, în operațiile clasice de obstetrică pe care noi le facem. Da, aceste schimburi, aceste experiențe practice, ale medicilor străini, trimiși la clinica noastră, spun totul de la sine. Fără alte cuvinte. Despre stadiul obstetricii românești, în clipa de față, pe plan european și mondial.

Întrevedere realizată de Ion ARIEȘANU

(continuare în nr. viitor)

RĂPIRI ȘI RĂZBUNĂRI ALE SECURITĂȚII COMUNISTE

Teorii, acte de răzbunare aveau loc după o perioadă mai îndelungată. La 5 august 1976, s-a petrecut, în RF Germania, un accident ciudat: pe autostrada Nürnberg-München, un automobil Audi 80 a intrat din plin în singurul copac existent pe marginea autostrăzii pe o rază de mai mulți kilometri. În mașină se găseau preotul Vasile Zăpârțan, care figura pe lista de „priorități” a Securității, și Dumitru Leontieș, care au decedat pe loc. În mașină se mai găseau două femei din România, care au supraviețuit accidentului, dar ulterior au dispărut...

Un alt exemplu de o asemenea acțiune de răpire se referă la Victor-Vasile Leu, fiul episcopului de Huși, Grigorie Leu. Fugit din țară și hirotonit episcop al exilului, Victor-Vasile Leu ajunge unul din cei mai importanți adversari ai regimului comunist și ai Moscovei. Episcopul Leu este răpit cu concursul KGB la 16 august 1952 din zona engleză a Vienei, după ce i s-a făcut o injecție. Se trezește peste două zile în arestul trupelor sovietice. Este transportat la Moscova și internat la Liublianca, sediul KGB. Este anchetat 7 luni, sub acuzația că este în slujba serviciilor secrete americane și engleze. Se pare că la unele dintre anchete participă însuși Beria. Este transferat la București, unde, prin sentința nr. 2417/20.11.1954, este condamnat la moarte pentru „crimă de trădare de patrie”. Refuză să fie grațiat. „îmi dau seama că urmăriți să aflați amestecul meu în serviciul englez de informații. Eu am spus și repet că nu am făcut spionaj pentru nimeni. Sunt un adversar al acestui regim din România, care a transformat țara într-o închisoare”, a declarat Victor-Vasile Leu la ședința publică a Tribunalului Militar Teritorial București din 16 noiembrie 1954. După ce trece prin majoritatea pușcăriilor din România, este eliberat în 1964. Refuză, în continuare, orice compromis. Moare în 1978, la mănăstirea Cernica.

G-ral (r) G.A.

Informatorii antichității

Despre acțiuni de spionaj putem afla și din vechile inscripții în piatră și din papirusurile care relatează istoria domniei faraonilor egipteni.

În anul 1312 î.e.n., tânărul faraon egiptean Ramses al II-lea a dat o bătălie cu huiții în apropierea orașului Kades din Siria de nord. Doi presupuși dezertori din oastea hitită i-au comunicat faraonului informații false despre inamic. Ramses I-a atacat pe dușman și a fost încercuit. Egiptenii au reușit cu mare greutate să străpungă rîndurile hitiților și să scape de moarte.

„Iscoada” Dalila a tăiat părul lui Samson, care era izvorul forței lui. Un tiran al Siracuzei a găsit o altă metodă de utilizare a părului. Dorind să-i incite pe ionieni la răscoală împotriva regelui perșilor, a trimis la ei un mesager. Trimisul a fost ras în cap, iar pe pielea capului s-a scris textul apelului către grecii ionieni, apoi părul a fost lăsat să crească la loc. Acest procedeu de a duce „corespondența secretă” s-a dovedit a fi foarte reușit.

Efialte

Autorii antici ne-au transmis informații și despre diferite șiretlicuri folosite în lupta cu iscoadele inamicului. În secolul al IV-lea î.e.n., un comandant de oști atenian, aflând că în oastea lui s-au strecurat spioni ai inamicului, i-a pus pe oșteni în front și a ordonat ca fiecare să-și supună vecinul unui interogatoriu amănunțit. Spionii au fost prinși.

Spionajul și-a pus amprenta și pe desfășurarea războaielor greco-persane (secolul al V-lea î.e.n.). Trădătorul Efialte a condus oastea persană pe o potecă

tainică ce ocolea trecătoarea Termopile, apărută de 300 de oșteni spartani, în frunte cu regele Leonida. Detașamentul spartan a pierit pînă la ultimul om într-o luptă inegală.

Inexistența sau deficiențele serviciului de informații erau cît pe ce să ducă la pierzanie oastea victorioasă a lui Alexandru Macedon. În timpul campaniei din India, macedonenii nu cunoșteau faptul că ostașii indieni folosesc pe cîmpul de bătălie elefanți. Ca urmare, numai un concurs de împrejurări fericite a salvat armata macedoneană de înfrîngere în bătălia de la Hidaspe.

Dr. Dumitru GAROFIL

Răspândirea românilor în Europa

În decursul timpului etnonimul valac a fost consemnat sub diverse forme: valac, vlah, valah, vlah, voloh, valat, viat, valas, vlas, vlasc, balac, belac, blah, falac, felac, flac, flah, palag, pelasg, palac, pelac etc. în general, cercetătorii străini au stabilit, iar cercetătorii români au îmbrățișat cu deosebit interes ipoteza potrivit căreia radicalul termenului valac s-ar fi datorat tribului celtic Volcae din vecinătatea triburilor germanice. La început * Valh (os)=Welche a fost considerat a denumi populațiile celtice, iar apoi s-a extins asupra romanilor și a populațiilor romanice de la care s-a răspândit la slavi și pe urmă la bizantini. Derivatul adjectival * Walhisk stă la baza cuvintelor germane welsch, walsch, romanic, italienește, franțuzește.

Încă din secolul al XVII-lea cronicarul Miron Costin (1633-1691) referindu-se la valahi/români consemna: «Iaste vechiu, la toate istoriile cele mai vechi latinești de pre Ital, craiul lor. Nemții italianului zicu-i valios și noauo, moldovenilor și muntenilor iar asa valios. Frantozii italianului zăcu-i valashos, lesii italianului vloh, iar noao voloșini, iar muntenilor acu s-au luat leașii după apa Oltului și mai adaos tiparnicii lor o slovă: M de la molteni, adică „olteni”, ungurii italianului „olasu”, iar moldoveanului și munteanului olan. Și țării Italiei leașii zic Vlosca Zemlea, adică Tara Vlohului, iar țării noastre Volosca Zemlea». În letopiseș Miron Costin menționa: „Jstemții italienilor le zic Wälschen și nouă moldovenilor și muntenilor tot așa Walachen; franțezii italianului îi zic vallon și nouă moldovenilor și muntenilor vallaques; leșii italianului îi zic wloch, iar nouă, moldovenilor și muntenilor woloszyn.

Savant român de renume european, Dimitrie Cantemir (1673-1723), în Descriptio Moldaviae, menționa cu privire la numele românilor: «Turcii au dat la început moldovenilor numele de Ak Ulak (adică „vlahi albi”, spre deosebire de „vlahi negri” care sunt locuitorii Valahiei), iar mai târziu Bogdani; vecinii polni și ruși i-au numit volohi, adică italieni, pe cei din Valahia, i-au numit munteni, ca oameni de la munte».

Ionel CIONCHIN

Cei 19 care au adus iadul

Arestajii participați la Congresul care a proclamat crearea Partidului Comunist din România

Cei 19 acuzați (în ordinea în care au figurat la actul de acuzare):

Pauker Ana ;
 Marcovici Șmil, zis Carol, zis Samy, zis Moraru, zis Schwartz Gropel, zis Ilie, tâmplar din Iași ;
 Dimitrie Ganef Vasilev (Coleff I. Verbanof), bulgar ;
 Radoșovețki Estera, zisă Liza Leehmanova, Tighina, absolventă a Facultății de Litere din București (viitoarea Stela Moghioroș) ;
 Kaufman Emanoil, zis Mihali, lăcătuș-fochist din București ;
 Bernat Andor, zis Samy, zis Weiss, soldat-dezertor ;
 Vilma Kajeso, zisă Marta, din Brașov ;
 Donca Simo, zisă Lilly, lucrătoare la tricotate, din Bazargic ;
 Ladislati Ady, zis Ioșca, tipograf ;
 Krug Samuel, comerciant din Turda ;
 Herbach Iancs, cizmar din Arad ;
 Schoen Ernest, tâmplar din județul Bihor ;
 Csaszar Ștefan, mecanic din Bihor și Csaszar Ana, casnică, din Blaj, soț și soție ;
 Naghy Ștefan, strungar din Bihor ;
 Moghioroși Alexandru, lăcătuș ;
 Roitman Liube-Chișinovschi (Liuba Chișinevschi), legătoare de cărți, din Tighina ;
 Grimberg Leizer, lăcătuș-mecanic, din Chișinău, soldat în ‘termen’ ;
 Drăghici Alexandru, lăcătuș-montator la atelierele C.F.R. „Grivița” din București.

*

— Numai evrei ! remarcă ziarul *Universul*.
 — Nu chiar toți ! observă ziarul *Dimineața*.
 — Desigur — răspunde *Porunca Vremii* — mai sînt printre ei și unguri...

*

Da, mulți erau evrei, o divulgase Constantin Argetoianu pe cînd era ministru de Interne, deci în cunoștință de cauză (el a ordonat în 1921 arestarea participanților la Congresul care proclamase crearea Partidului Comunist din România) : „Eu nu știu dacă toți evreii sînt comuniști, dar știu că toți comuniștii sînt evrei!”

Apărători, 24 de avocați, majoritatea din București, cîțiva din Craiova, printre aceștia : Lucrețiu Pătrășeanu (lider comunist, viitor ministru al justiției, viitoare victimă a propriilor „tovarăși”), Alex. Raiciu, V. V. Stanciu, Ion Gheorghe Maurer (va fi prim-ministru), Stelian Nițulescu (va fi ministrul Justiției), Mișu Macovei (va fi ambasador la Londra), A. Nachtigal, Radu Popescu (ulterior scriitor), G. Ionescu, Lascar Șaraga, O. Hecht, Marcu Vitzman, Petru Groza, C. Paraschivescu-Bălăceanu, Ella Negruzzi ș.a. — somități ale baroului.

Printre străini (ziariști, observatori) : St. Priacel, trimis special de la *Le Petit Journal* — Paris (zilnic îi vor fi controlate și încuviințate notele luate ; - ajuns apoi în Franța, va scrie în ziar cu totul altceva decît.. primise încuviințare), deputata Isabelie Blum Gregoire, din Belgia, Eliane Brault, secretara Antantei Internaționale a Partidelor Radicale și Democrate, avocata Cesar Cha-brun. președinta Comitetului Internațional pentru Apărarea Deținutului politic. Maria Stodel, avocată la Curtea de Apel din Paris, Luc Perreboom, avocat din Bruxelles, Gertruda Stiassna, avocată din Praga, Mariana Herfeldova, avocată din Brno... **Femeile aici pomenite veniseră toate pentru Ana Pauker.**

Apărarea (a se citit : Regizorul) citase, 6000 (șase mii) de martori : personalități din toate partidele politice românești, oameni simpli din toate colțurile țării, de toate meseriile, de toate credințele, reuniți într-o dorință unanimă, firească, de a se manifesta ca antifasciști (neștiind — majoritatea lor — că sînt folosiți, în mod abil, de către o formațiune politică integral pusă în slujba unei puteri străine și care, culmea, va semna — la 23 august 1939 — Pactul Molotov-Ribbentrop (de pe urma căruia vor fi răpite României: Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța).

Marius MIRCUCU

COLȚUL DOCTORULUI

Prieteni, uitați de fumat! Lumea civilizată a cam renunțat la acest „nărav” primitiv. Pe lângă foarte multe alte rele pe care le face sănătății, tutunul distruge lent, dar sigur, gingiile și dinții, îi colorează neplăcut și dă un miros îngrozitor respirației. La întrunirile importante, politice, economice sau de alte feluri, participanții nu se mai învâluie în vâlătuci de fum ca la Divanul Otoman acum 200 de ani.

Să ne schimbăm mentalitatea! Să ne creștem copiii convinși că nu-i poate prinde noaptea nespălați pe dinți! Să-i convingem cu vorbe frumoase și exemple pozitive că un cabinet dentar nu este un loc al torturii, ci un cabinet medical ca oricare altul, care ne face mai puternici și mai sănătoși. Și să fie tot mai rare mămicile „grijulii” care nu vor să-și „chinuiască” copiii cu aparate ortodontice... Părintele civilizat își spală copiii pe dinți de două ori pe zi, chiar de la apariția primilor incisivi de lapte, îi duce la dentist periodic pentru control, dacă medicul le recomandă, le dă zilnic pastiluțe cu fluor, nu leșină de mila „bietului” copil când i se tratează o carie minusculă și nu amână la nesfârșit începerea unui tratament ortodontic care îi creează mai mult disconfort psihic lui, adultului. Din această atitudine de părintelui român civilizată se va contura viitorul tânăr adult român care va considera și sănătatea dentară printre preocupările cele mai importante.

Dr. Carmen Popescu

SPORT

AM FOST ȘAISPREZECE...

Timișoara. Piața Operei... O seară plină de frig lichid, ce veni, sec (2-0), din Cetatea Banilor, di la Craiova.

Sub streșini porumbeii lălăie zgribuliți: „Aș zbura da' n-am cu cine, Aș visa da' nu mi-e bine!”

În balcon, la Operă, înfioiați parcă în blănuri scumpe, gușații vorbesc despre film. Ar face, zic ei, un film cu un regizor bănățan-timișorean, liber de contract, cu licență PRO, care a mai făcut filme bune și la Timișoara, și la Alba-Lulia și la Cluj.

La titlu s-au înțeles, căci, spuneau ei, deocamdată sunt cinsprezece regizori care ne-au prezentat același film slab, de patru ani încoace, schimbând unii actori, cu alții refuzați pe alte platouri de filmare, dar până la vară, sigur vor fi șaisprezece, și-atunci ce titlu readus la lumină din arhivă, „Am fost șaisprezece...”

Deci am avut câte un regizor pentru fiecare anotimp al anului, în fiecare an! Ia să vedem noi cine și-a mai permis așa ceva!

Nostalgieii, de sub streășină hotelului Timișoara, fostul sediu al... , ar spune că e vorba de rotirea cadrelor, dar se abțin. Preferă să-și moaie ciocul în câte o picătură de pelin (Pelișor, pelin amar!), scos din rezerva neconfiscată de regimul capitalist și cu gândul la cine știe ce, să îngâne: „Da' la vara care vine...”

Așteptăm cu interes întâmplările viitoare, și sperăm, ca la toamnă, porumbeii să-și vadă visul împlinit, ca să nu ne trezim că în Piața Operei tristețea coboară, pe strune de vioară: „Astă vară, a fost vară...” și atât!

În ajun de Mărțișor, o rază de speranță mincinoasă (prieteni știu de ce!), subțire ca o ață, a scăpat dinspre reflectoarele Marelui Stadion, până la adăposturile porumbeilor (2-1 cu lașul în cupă). Va aduce ea oare primăvara în orașul de pe Bega?

Cercul de dinainte de meciul cu Dinamo și de după, ne arată că nenea Iancu rămâne mare. Nenea Iancu Caragiale, firește!

Într-o lume în care totul se vinde și se cumpără la tarabă, nenea Iancu, al nostru, se dovedește a fi unul dintre cei mulți, om și el, cu patimi și suferinți, ca toți ceilalți.

Întrebări multe, rămân fără răspuns, dar cui îi pasă.

Nenea Iancu și-a făcut ambițul, dom' profesor i-a cântat în strună, copiii care au jucat cu Dinamo vor fi trimiși înapoi de unde au venit, ce contează ce au în suflet și-n gând.

Venind de la meci am trecut prin Piața Operei survolată de formațiuni de ciori sinistre, perindându-se a blestem și piază rea. E oare o prevestire sau doar o cronică banală?

Prieteni mei, porumbeii, și-au adus aminte de nea Take Macri, vremelnic trăitor și la Timișoara, care a retrogradat, undeva în România, cu echipa de juniori! Alt om, altă mentalitate, alte vremuri...

Victor ENACHE

P.S. Între timp, Aurel Șunda a obținut o bursă „pinalti” la Piatra Neamț.

Ipoteze și ipotenuze

Breviarul lui Hieronimus

Profesorul latin Vittorio Pesi, care a studiat de la Vatican „Breviarul lui Hieronimus” precizează că acesta a preluat de la Aethicus Histrus (sec. IV e.n.) tabelul cu cele patru alfabetice cunoscute atunci: ebraic, latin, grecesc și un alt alfabet folosit de scrierea glagolitică, la Dunărea de Jos.

Simonis de Keza în Gesta Hungarorum precizează (sec. XIII e.n.) că secuii, în scrierea lor au preluat și adoptat literele de la vlahi. De aici rezultă că dacii aveau o scriere proprie pe care o foloseau înainte de venirea bulgarilor în zonă.

Blakii (vlahii) după cum reiese din Codul Rahonci, urmași ai geto-dacilor au continuat să folosească semne

proprii până în secolul XIII e.n. de unde rezultă că latina vulgară era de fapt limba română veche.

Cât privește „barbarismul” strămoșilor noștri geto-daci ei adaptează încă din anul 713 î.e.n. credința în Apollo și Artemis, credință paleocreștină, care a inspirat credințele creștine de mai târziu. Așa se explică cum această religie s-a răspândit rapid în Dacia în proporție de 95% și la Roma în 500 de ani doar în proporție de 45% adică, cultul lui Apollo avea multe similitudini cu creștinismul pe care l-a inspirat (de exemplu: Apollo se mai numea și Issos - Sfânt și Char - Ystos - Fiul Cerului).

Ștefan APENESCU

Note despre amor

În ziua de azi, lumea este cosmopolită. Regula generală (există și excepții fericite) — fugi de străine! Sunt femei pe care nu știi cum să le iei. Nu au măsură și nu cunosc bunele maniere (nu fac aluzie la felul de a mânca).

Americancele care ne invadează acum promit mult și nu-și țin cuvântul. Vezi unele frumoase; sunt însă reci. La ce bun să-ți irosești forțele pentru a încălzi o femeie rece care o să-ți înghețe mâinile?

Englezoaicele sunt total sărace cu duhul. Apoi, nu-și îngrijesc lenjeria. Adesea poartă — mă asigură observatori competenți — combinezoane (ce oroare!).

Nemțoaicele — întotdeauna am considerat că neamțul care-i face avansuri unei franțuoaice comite un viol, iar francezul care ia cu asalt o nemțoaică face un gest de politețe. Or, nu faci dragoste din politețe.

Rusoaicele... ești prea tânăr, prietene, ca să intri în jocuri atât de primejdioase.

Învăță să călărești înainte de a încerca să dreszi un pursânge născut pe malurile Donului.

Polonezele — am văzut unele superbe. Au suflet și au frumusețe. Dar restul? **Italienele** îți vor dăruia plăcere în pat, dar nu și conversație, după.

Spaniolele sunt tragice sau plicticoase. Doar n-o să-ți vâri în casă plictisul sau tragedia.

Cât despre națiile mici, așteaptă până ce femeile lor au făcut dovada că au resurse.

Pentru primii tăi pași în viață, doar **franțuoaicele** îți pot oferi iubirea, cu farmecul și diversitatea pe care le dorești. Cu ele îți vei face educația. Drăguțe, spirituale, iubitoare, ele sunt perfect înzestrate pentru plăcerile pe care le cauți; au, de asemeni, bunătate; nici un sentiment nu le este străin.

Claude ANET

Blestemul setei legendare

Ți-am spus,
Privește, cum zboară-n zare
rândunele,
Și-ascultă versurile mele,
Create din esență de santal,
Din curcubeie și opal,
Ești liberă ca ele!

Te-am așteptat pe țărnelor pierdut
Pe unde cu toți am trecut,
Și unde,
Din sentimental bun, curat,
O mică părticică am furat,
Și am crezut,
Că-n primăverile ce vor veni,
Iubirea ne va însoți.

Dar soarta, știutoare de visul nostru
compromis,
Spre fericire poarta ne-a închis.

Plutind pe Râul Vieții, val cu val,
Având întreaga apă la-ndemână,
Noi am scăpat paharele din mână,
Și suferim precum Tantal!

Victor ENACHE

Tantalus era fiul lui Zeus și al nimfei Pluto și era rege al Lydiei. Iubit de către zei și admis la ospețele lor, Tantalus și-a atras mânia acestora, fie pentru că le-ar fi dat acestora să bea din ambrozia pe care o furase la unul din ospețe. Datorită acestui fapt, el a fost sortit să fie veșnic chinuit în Infern de o sete și o foame cumplită. Supliciuul său era că fiind cufundat până la gât în apă nu putea sorbi din ea, iar deasupra capului deși îi atârnavă crengi încărcate cu poame, acestea se îndepărtau de el ori decât ori încerca să întindă mâna ca să le culeagă.

VE.

Mărțișor

Se-mbujorează-ntreaga Fire,
Căci primăvara înflorești
S-aduci pe buze fericire
Și-n inimi cântece cerești...

În clipa sfânt-a vieții mele
Te voi simți iarăși în gând,
Căci azi, iubito, printre stele,
Ești mai frumoasă ca oricând!

Primește-n dar un Mărțișor...
Din suflet ți l-am oferit,
Să-l porți în piept mereu cu dor
Să-ți fie gândul dăruit!

1.03.2007
Aurel JICMAN

Otto Roth și Republica Banatului

Fiind informat despre intenția trupelor sârbești de a ocupa tot Banatul, prefectul comitatului Timiș și dr. Otto Roth, numit comisar guvernamental al Banatului de către guvernul din Budapesta, hotărâsc ca armata sârbă să fie primită ca aliat pentru că, spuneau ei, sârbii vin din partea Antantei, pentru a păstra ordinea. Otto Roth proclamase cu puțin timp înainte așa-zisa republică a Banatului în cadrul Ungariei, al cărei comisar civil era, și spera să-și poată continua planurile sale ambițioase de perpetuare a stăpânirii maghiare asupra Banatului cu ajutorul trupelor sârbești. Era teama de unirea Banatului cu România, stat încheiat, unitar, cu circa 90% români. Serbia era un stat mic, cu aspirații pentru gruparea într-o federație a unor state și provincii învecinate. De aici, speranța vârfurilor conducătoare ale Ungariei în politica sârbilor pentru planul lor de dominație militară. Roth nădăjduia, ca de altfel și alți conducători social-democrați proveniți din rândurile minorității maghiare și a celei șvăbești, că puterile Antantei vor păstra la sfârșitul războiului așa-numita Ungarie Mare, care să cuprindă în granițele ei și Banatul. Aceasta este explicația comportării amicale a lui Roth față de armata de ocupație sârbă. De altfel, manevrele sale prevedeau chiar și un Banat independent, sub egida Antantei, al cărui președinte să fie chiar el.

Radu PĂIUȘAN

Emanuil Gojdu și colonia de macedo-români din Budapesta

Șa spus că și Emanuil Gojdu era de origine macedo-română. Familia Gojdu, împreună cu familia Șaguna, împreună cu familia Grabovschi și toți ceilalți, pe care acum eu nu i-aș enumera, prima dată s-au stabilit la Miskolc și de acolo au venit. O ramură a familiei Gojdu s-a stabilit dincolo

Emanoil Gojdu

de Dunăre, în jurul orașului Eger. Aici, în această companie macedo-română, am găsit un nume Gojdu, în 1789 a decedat un anume Gojdu Janos. Din acea familie s-a născut și Gojdu Elek, acest scriitor maghiar, care a și fost bursier al Fundației Gojdu în perioada 1874-1878.

Cealaltă ramură a lui Gojdu s-a stabilit la Oradea, știm bine că el s-a născut la Oradea și a ajuns, de acolo, aici la Budapesta, la Pesta mai bine zis. Se știe că dintre coloniile macedo-române, stabilite în imperiul austriac, cea mai mare și mai înstărită colonie era aceea din Viena, urmată de aceea din Pesta. Mă voi referi acum la câteva aspecte ale coloniei macedo-române din Pesta și relațiile ei cu Emanuil Gojdu. Se știe că erau multe familii înstărite și renumite, ca Mutovschi, Grabovschi, Pometa, Dumcea... și nu le-aș mai enumera, cunoașteți cei care sunteți în această temă, nu spun nimic nou. Această colonie macedo-română prima dată a ajutat o renaștere națională a macedo-românilor din Ungaria. Mă gândesc aici la Gramatica lui Mihail G. Boiagi și la Roja, și mă gândesc la tipografia din Buda, cu cenzorii săi, coriferii Școlii ardelene, care aveau relații foarte strânse cu colonia macedo-română. Această colonie a fost susținătorul multor volume scoase din tipografia de la Buda, personal și de Emanuil Gojdu. Se știe că la 1821, Zaharia Carcalechi, și el de origine macedo-română, a scos „Biblioteca românească” și acest Emanuil Gojdu măcar că el nu a debutat în limba românească, aici trebuie să spunem fiindcă el în 1826 a debutat cu niște poezioare maghiare în Szepliteraturajandék; deoarece și-a început cariera avocațială în biroul lui Vitkovics Mihaly de Aker, și el scriitor de origine sârbă, având relații mai învechite de familie cu Gojdu.

Și Marki Sandor scrie și Teodor Nes scrie că Gojdu a terminat liceul la Eger în 1819-1820, unde tatăl lui Vitkovits era preotul bisericii de la Eger, prin urmare relațiile de familie sunt mai vechi. În salonul lui Vitkovits din Pesta se adunau scriitorii maghiari și sub influența acestor scriitori maghiari Gojdu a publicat prima dată poezioarele sale. Revenind la „Biblioteca românească”, Gojdu în 1929 a publicat un Apel, adresat spre boierii și domnitorii din Moldova și din Țara Românească, ca să fie mecenați, după care Apel abonamentele la „Biblioteca românească” s-au înmulțit cu sutele.

Dr. Maria BERENYI
Budapesta, Ungaria

Din amintirile unui martir

LA SECURITATE s-au folosit totdeauna metode de constrângere "alte metode", cum le ziceau anchetatorii drept amenințare

În iarna aceea era o fază de vârf. Anchetele, precum și bătăile se petreceau la etaj deasupra noastră. Din mișcările ce noi le auzeam cu groază, înțelegeam ce se petrece. Tot așa din urletele celor supliciați. Unii din noi cunoșteau și pe anchetatori și pe victimă.

Seara la orele șaptesprezece anchetatorii lăsau stururile de la ferestre să cadă cu zgomot. Apoi puneau în geam aparate de radio care să urle la maxim, ca să acopere strigătele victimelor. Afară se auzea numai muzică de veselie, iar înăuntru torturile se aplicau în „mod științific”.

Noi cunoșteam metodele folosite la anchete, astfel:

- Bătaia la tălpi cu ranga de fier peste încălțăminte, apoi victima era silită să fugă ca să nu i se umfle picioarele. Supliciu se repeta. La mulți li se dislocau oasele metatarsiene.

- Bătaia pe capre. Aceasta era bătaia cea mai obișnuită. Deținutul era legat de mâini și de picioare, genunchii trecuți printre brațe, iar pe sub genunchi și peste brațe i se băga un baston care era ridicat cu victimă cu tot pe două capre sau pe două birouri. Căzut cu capul în jos și cu tălpile în sus, victima era bătută până recunoștea.

- Metoda tapetului. Deținutul era legat de mâini, la glezne și la ochi. Pus în picioare pe un tapet care era smuls cu violență. Nefericitul cădea, zdrobindu-și fața, arcadele, nasul, dinții, umerii...

Uneori deținutul era urcat în picioare pe birou și legat. Îi porunceau să sară jos, sau îl împingeau ei, în timp ce îi fixau picioarele, așa că se prăbușea în cap.

- Bătaia la testicule. Era specialitatea unei femei pe nume Vida, o sârboaică. Aceasta, prințând glandele între degete, le bătea cu un bețișor până se umflau, încât torturatul nu mai putea umbla și avea dureri înfiorătoare. O metodă cu adevărat sadică! Mai ales pentru o femeie.

- Bătaia cu sacul de nisip. Victima era legată cu mâinile deasupra capului. Astfel imobilizată, era bătută cu un sac lunguieț umplut cu nisip, având cam 4-5 kilograme. Izbitura disloca organele interne fără să se vadă urme în exterior. Pe corp nu rămânea nici un semn, dar în interior, plămâni, inima, ficatul, rinichii erau puternic afectate. După un timp, deținutul simțea dureri mari în diferite părți ale corpului, care duceau la boli incurabile, sfârșind în spital de o boală comună: T.B.C., hepatită, vreo boală de rinichi sau alte afecțiuni. Medicii, în general, erau complicii securiștilor...

Un pumn, câteva perechi de palme, picioare și alte drăgălășenii făceau parte din ceea ce ei numeau mizilic. Ne-am fi putut lipsi de acest „aperitiv”, dar și de înjurăturile lor spurcate.

Noi, la subsol, ascultam terorizați, precum animalele care ascultă țipătul de moarte al congenerelor lor ucise.

Unii anchetatori își atârnavă victimele cu mâinile legate de un cui, încât se sprijineau doar foarte puțin pe pământ. Poziția oboasă, iar când nenorocitul se lăsa să atârne, aproape că i se rupeau brațele. Era o metodă foarte dureroasă și cu mulți a dat rezultatele scontate.

- Mă chemi tu să-ți iau declarații. Eu mă duc acum la plimbare, îl anunța sarcastic anchetatorul.

Izolarea. Uneori era mai grea decât bătaia. Te încuia într-o cameră de izolare, fără nici un mobilier, iar pe beton vărsau apă. După o zi sau două, picioarele se umflau, inima nu mai rezista. Victima sau cădea în apă, sau cerea să fie dus să declare...

La Timișoara, într-un coridor, era un mare tablou al lui Stalin. În dosul lui, o vână de bou sau un baston de cauciuc, iar deasupra un drapel de onoare, cu inscripția: Cinste echipei fruntașe care în decurs de... a anchetat... (atâtea) cazuri. Era o competiție, o întrecere socialistă...

Un judecător din București și-a cerut avansarea justificându-și meritul de a fi dat pedepse de mii de ani de închisoare.

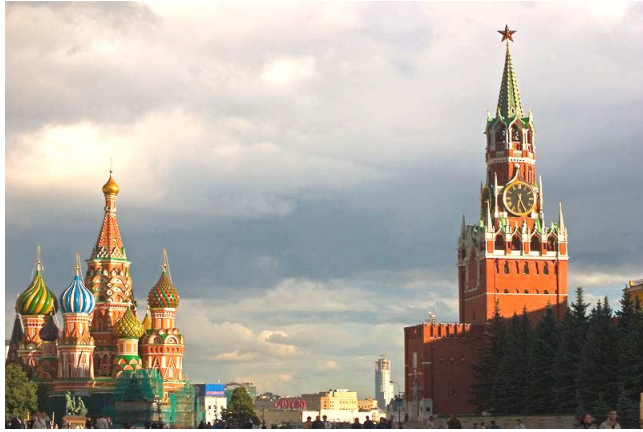
Ioan PLOSCARU
Episcop creco-catolic

Ioan Ploscaru

”Ploșnița” din ambasadă

În timpul, războiului rece, ca și înainte, o bună parte din informația valoroasă primită de Kremlin a provenit din interceptări și decriptări. În 1951, Al VII-lea Departament (Cifru și criptanaliză) al KI este reintegrat în MGB (Direcția al V-lea), comandat de general-locotenentul Șeveliov. La înființarea KGB-ului în 1954, cifrurile, comunicațiile și criptanaliza cad în responsabilitatea Direcției a VII-a, condusă tot de Șeveliov. Nici GRU și nici KGB nu dispuneau de tehnologia computerizată avansată de care beneficiau americanii și englezii. La nașterea sa în 1952, “Agenția Americană Națională de Securitate (NSA), posedă cea mai mare bancă de date din lume.

Cu toate acestea, criptanaliza sovietică avea două avantaje compensatorii, în primul rând, avea acces nelimitat la cei mai buni matematicieni sovietici. În al doilea rând, criptanaliza sovietică avea (și probabil are și în prezent) mult mai mare suport din partea spionajului uman, care procura informații asupra sistemelor de cifruri rivale, de care depinde în mare măsură succesul unei operațiuni complexe de decriptare. Majoritatea acestui gen de informații provenea din penetrarea ambasadelor. Ambasada care prezenta cel mai mare interes pentru Moscova era, desigur, cea a „principalului adversar”. Când George Kennan sosește la Moscova în calitate de ambasador, în 1952, el descoperă că reședința sa „era condusă de mâini invizibile, în fața autorității cărora toți erau neputincioși”. Măinile invizibile aparțineau agenției sovietice de plasare a forței de muncă pentru misiunile străine, Burobin, care era în realitate o anexă a Direcției a Doua (Contrainformații) al MGB. Personalul de la Burobin apărea în mod imprevizibil, la orice oră din zi și din noapte. Intr-o noapte, la câteva luni de la instalare, Kennan și soția lui sunt treziți de un ușor zgomot în galeria de lângă dormitorul lor. Kennan își amintește cum, deschizând ușa dormitorului „m-am găsit față în față cu o apariție pe care am identificat-o ca fiind o femeie solidă - sau așa părea. Am întrebat: «Cine ești?» Mi-a răspuns: «Sunt noul paznic de noapte»”.

După descoperirea unei mari cantități de instalații de ascultare în 1944, verificările periodice la ambasadă nu au mai revelat noi aparate. În septembrie 1952, doi experți sosesc de la Washington, care efectuează un minuțios control al ambasadei și al reședinței ambasadorului. La cererea experților, Kennan se așează la birou și începe să dicteze textul unei vechi depeșă, sperând că prin aceasta se va activa vreun aparat de ascultare camuflat. Unul dintre tehnicieni începe să cerceteze peretele în fața căruia se afla o replică în lemn a Marelui Sigiliu al Statelor Unite. Negăsind nimic, el atacă sigiliul cu un ciocan de zidărie și extrage triumfător din rămășițele acestuia o „ploșniță” în formă de creion, care transmitea orice vorbă spusă de Kennan unui monitor exterior. În ziua următoare, Kennan remarcă în rândul personalului sovietic al ambasadei o atmosferă de ostilitate atât de densă, încât o puteai tăia cu cuțitul. În fine, în tradiția Departamentului de Stat, Kennan ajunsese să se întrebe dacă a procedat în conformitate cu statutul său de ambasador, contribuind la descoperirea și eliminarea instalațiilor de ascultare, sau dacă ar fi fost mai bine să le lase pe loc.

Col.(r) Pavel JURCA

Omul care a dăruit-o pe Ana Pauker

Fară turistică «două stele», România nu s-a transformat de pe o zi pe alta într-o țară de spionaj «trei stele» a lagărului socialist. Ea figurează în plutonul fruntaș, având însă și o certă vocație în domeniu. Începând cu 1949, vânătorii de agenți secreți ai Vestului au avut o pradă din ce în ce mai bogată.

Primul care a «picat» în luna ianuarie a celui an a fost Vițianu, expert contabil și agent special al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, “stăpînul absolut al României la vremea respectivă. Vițianu opera la Zürich, în Elveția. După intrarea în vigoare a legii monetare din august 1947, care-i obliga pe toți cetățenii români să cedeze integral Băncii Naționale sumele deținute în străinătate, Vițianu se interesa de depunerile românilor în băncile elvețiene. Arestat și apoi judecat la Berna, a fost condamnat la trei ani închisoare în iunie 1949. Vițianu avusese înainte șansa să descopere că una

din figurile aflate în conducerea statului, Ana Pauker, avea un cont bancar secret. Născută Rabinson, fiica unui modest rabin dintr-o sinagogă a Bucureștiului, militantă de șoc în Comintern, cu grad de colonel în Armata Roșie, Ana Pauker era ministru al Afacerilor Externe din noiembrie 1947. Gheorghe Gheorghiu-Dej se temea că ea îi rîvnește locul. Providențiala anchetă a lui Vițianu a dus la căderea acestei Pasionaria a Carpaților, care avea să dispară de pe scena politică doi ani mai târziu.

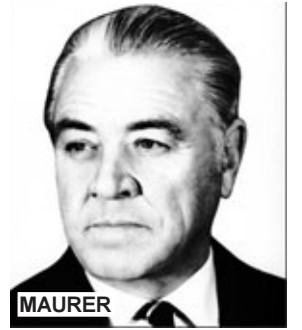
Constantin IONCELESCU

Ceaușescu - șovin și antisemit

Dej îl mai acuza pe Ceaușescu de atitudini șovine și antisemite, încălcând grav politica națională a partidului. Despre schimbarea lui Ceaușescu, (din funcțiile politice pe care le îndeplinea — n.n.), în luna ianuarie 1965, Dej a mai vorbit cu Janos Fazekas și Emil Bodnăraș. Înainte de a muri, Gheorghiu-Dej i-a indicat lui Maurer să discute și să hotărască problema conducerii partidului.

» Dorea să știe dacă s-a ținut seama de propunerea lui sau nu. Dej dorea ca Gheorghe Apostol (atenție ! el însuși face declarația de față — n.n.) să fie cel care să-l înlocuiască în funcția de prim-secretar al C.C. “Ținea foarte mult la mine, pentru că eram foarte muncitor. Nu-mi plăcea să umblu cu «fofârlica» (...) Maurer a trecut la acțiune, în sensul celor discutate cu Dej (...). A propus ca mai întâi să discutăm la partid această propunere, cu Chivu Stoica, Alexandru Drăghici și N. Ceaușescu. De la guvern erau Maurer, Bodnăraș și cu mine (...). Ne-am dus la partid, în sala de ședințe a Biroului Politic. S-a așezat Maurer în capul mesei — în dreapta, Bodnăraș și subsemnatul, în stânga —

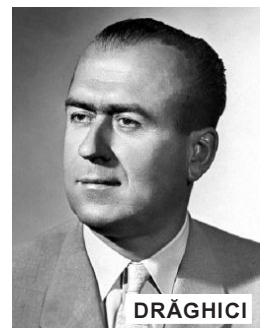
Ceaușescu, Drăghici și Chivu Stoica. Maurer a expus celor de față dorința și recomandarea lui Dej, că persoana mea să fie propusă pentru a-l înlocui în funcția de prim-secretar al C.C. (...). Bodnăraș și-a dat acordul asupra propunerii lui Maurer. Eu nu puteam să mă susțin pe mine. A intervenit Alexandru Drăghici, spunând că opinia publică din România și opinia publică internațională n-ar privi cu ochi buni, în mod favorabil, înlocuirea lui Dej înainte de a muri și că e bine să așteptăm deznodământul și apoi să ne întâlnim tot noi și să hotărâm asupra

propunerii lui Maurer. După moartea lui Dej m-am dus la Comitetul Central și, în biroul lui Ceaușescu, erau prezenți Maurer și Chivu Stoica. Întreb: «Ce faceți aici?» Ceaușescu îmi răspunde: «Am hotărât să rezolvăm problema conducerii». «Cum? Voi trei hotărâți problema conducerii?». Ceaușescu : «Nu mai este timp; trebuie să vină delegații pentru funeraliile lui Dej, Chivu trebuie să plece la aeroport să-l primească pe Ciu En Lai». Eu am mers direct la Biroul Politic, acesta fiind convocat de ei. De Maurer, Ceaușescu și Chivu Stoica. La Biroul Politic, Maurer iarăși în capul mesei, ceilalți jur-împrejur. Acesta a început să spună : «Tovarăși, consultându-mă cu un număr de tovarăși mai vechi, având în vedere că Dej a murit, trebuie să rezolvăm problema conducerii și soluția pe care o propun este ca tovarășul

Ceaușescu să fie ales prim-secretar» (...). Nu s-a pus la vot, cine este pentru, cine este contra, cine se abține, în mod democratic, așa cum era practica în partid (!). Tăcerea a fost considerată de Maurer drept acord al Biroului Politic la propunerea sa. Apoi am plecat la Plenara Comitetului Central, convocată tot de acest grup (...) Nu s-a votat, nu s-a pus la vot (...). Așa a fost însăcunat Ceaușescu în funcția de prim-secretar al C.C. al P.C.R. De fapt, Maurer, într-un

interviu acordat Televiziunii Române, după Revoluție, a recunoscut că el a fost cel care l-a însăcunat pe Ceaușescu și acum regretă foarte mult”. Era să omitem un amănunt deosebit de semnificativ: „Totodată, Ceaușescu l-a criticat dur pe Maurer că împreună cu Bodnăraș a desfășurat o activitate fracționistă în legătură cu succesiunea la conducerea partidului. Maurer s-a speriat văzând pericolul pierderii postului de prim-ministru și din această cauză a renunțat la îndeplinirea dorinței lui Dej”. Așadar, de la bun început, Nicolae Ceaușescu știa să-i paralizeze pe cei din jurul său culpabilizându-i, stimulându-le frica. Vorba lui Petre Țuțea: ...”Comunismul a plantat pe spinarea fiecărui cetățean o piele de iepure. Cum aude un «psst, psst !», cum e gata”. Păi, ce să faci cu omul, când se sperie la un «psst, psst !»? ! ?

Ion PETCU

ORTODOXIE ÎNSEMNĂ SĂRĂCIE

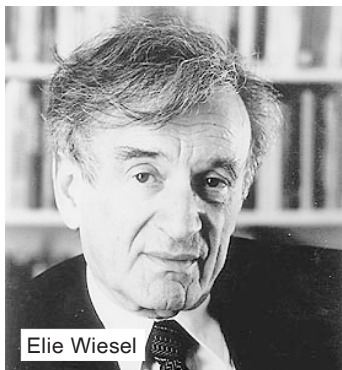
Integrarea grecilor, bulgarilor și românilor ortodocși în Uniunea Europeană, este o creație a creștinilor occidentali. În Federația pravoslavnică rusă, cu ar firese, readuce în actualitate refacerii unității creștine. Schisma de la 1054 a fost și este încă un mare scandal. Așa că, la anul 1204 cruciații îl înlătură pe împăratul greco-ortodox și prin întemeierea Imperiului latin la Constantinopol refac unitatea. Dar ea n-a rezistat și Conciliul de la Florența din 1439 o refacă pe cale pașnică. Dar nici ea n-a fost pe măsura așteptărilor și turco-musulmanii ocupă Constantinopolul. Grecii nu uită și nu iartă cele întâmplate în 1204, ca și moldo-valahii anul 1700, când transilvănenii s-au unit cu Roma. Asta cu toate că la ultima navală, pravoslavnicii ruși au reorientat cu forța 2000 de biserici de la Roma spre Moscova și desființat Biserica Națională a 1,5 milioane de români greco-catolici.

Grecii cred că dacă cruciada a patra n-ar fi ocupat Constantinopolul, Bizanțul ar fi rezistat turcilor. Moldo-valahii la rândul lor, cred că Unirea de la 1700 a facilitat nu numai stăpânirea austro-ungară, ci a subminat și credința strămoșească și unitatea neamului. Și tot așa cum grecii reamintesc de cruzimea cruciaților și a inchiziției, moldo-valahii revin în plus și asupra luptelor religioase generate de Unirea cu Roma și mai ales asupra acțiunii lui von Bukow. Trimis de Viena să facă ordine în Ardeal, generalul n-a tolerat mănăstirile valahilor, care nu aveau nici o activitate productivă. Mănăstirile care produceau bunuri, îngrijeau bolnavi, educau copii etc., n-au fost lovite de tunurile lui. Dar la acea vreme valahii, încă sub influență greco-slavă, aveau o înclinație spre „odă repasului adânc”, potrivnică modernizării imperiului. În paranteză fie spus, Ion Iliescu a fost mereu ales pentru că era omul „pentru liniștea noastră”.

Grecii au fost integrați în NATO și UE pentru a împiedica expansiunea Moscovei și Semilunei în Balcani. Dar duplicitatea valahilor, care atunci când e vorba de ajutoare sunt occidentali, iar când e vorba de obligații sunt ortodocși - se extinde acum prin cele 20 de milioane de români. Ignorarea aspectului religios al integrării europene ridică întrebarea: e ortodoxia condamnată pentru totdeauna la subdezvoltare și duplicitatea immanentă celor săraci? Din punct de vedere economic în toate țările ortodoxe asta e situația. Ei ortodocșii supraviețuiesc cu câțiva euro pe zi. Din punct de vedere duhovnicesc, ortodoxia română a făcut totuși un prim pas spre Roma. Mănăstirile ortodoxe au acum un rol educativ, caritativ și productiv, aproape similar celor din vest, iar vizita papilor Ioan Paul II la moldo-valahi în 1999 și a lui Benedict al XVI-lea la transilvăneni în 2007, sunt pietre de hotar „pe drumul cel bun” ale integrării economice, dar mai ales spirituale, spre țelul final: - refacerii unității creștine, fără de care aderarea la Uniunea Europeană este efemeră, după cum am văzut din experiența și prejudecățile ultimului mileniu.

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

Holocash-ul

Termenul Holocash, din ce în ce mai cunoscut și mai folosit, prin răspândirea sa planetară dă expresie conștiinței publice mondiale cu privire la comportamentul atât de imoral al acelor evrei care au transformat moștenirea spirituală a Holocaustului într-o afacere extrem de profitabilă pentru câteva firme de avocați și pentru câteva fundații deloc „non-lucrative”. Adică au transformat suferința unor evrei în câștig fabulos al altor evrei! Este și cazul comisiei prezidate de mult-contestatului chiar și de către evrei Elie Wiesel, comisie care și-a propus să evalueze, în miliarde de dolari, suferința evreilor din România, îndeosebi a evreilor care, câteva sute de mii, au fost omorâți de români în Transnistria. Sumele în discuție oscilează între 10 (zece) și 50 (cincizeci) de miliarde de dolari! Adică între 25.000 și 125.000 de dolari pentru fiecare suflet de evreu dintre cei 400.000 trecuți în „palmaresul” românilor.

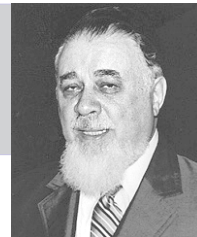
La o dispută pe acest subiect în care ne-am putea îngădui să fim meschini și mici la ceea ce nu avem, adică la suflet, am putea aduce în discuție faptul că Germania, care până acum a plătit câteva zeci de miliarde de mărci pentru evreii uciși în Holocaust, și-a asumat răspunderea pentru toate cele 6.000.000 de evrei victime ale nazismului! Că, deci, germanii au plătit și pentru evreii uciși de noi, de români! Deci, noi, românii, oricât am fi de vinovați și de criminali, nu mai avem nici o datorie, în bani, în dolari, în bunuri materiale, către evrei! Cel mult către germani! Ca să putem spune că am plătit „nemțește” consumația.

Ion COJA

din amintirile unui RABIN

„El mă vede”

În ceea ce privește relațiile cu alte culte, trebuie să spun că îndeosebi cele cu patriarhii ortodocși ai României au fost foarte prietenoase, cu toate că am simțit uneori, că ei nu înțeleg deplin ce înseamnă prevederile iudaice, pentru noi și nici cât de adânc este atașamentul nostru pentru Țara Sfântă. Un exemplu amuzant de neînțelegere s-a petrecut cu prilejul unei aniversări a eliberării României de fascism. 23 August cădea într-o sâmbătă și eu, desigur, a trebuit să merg pe jos la locul unde aveau loc festivitățile. Era cald și mă luptam să ajung acolo în costumul meu, adecvat demnității de rabin șef.

Patriarhul Justinian, un adevărat hasid umot ha-olam și un prieten apropiat și devotat al meu, a trecut pe lângă mine în limuzina sa cu șofer. A oprit mașina și mi-a spus: „Este o rușine că trebuie să mergeți pe jos prin căldura asta. Vă rog să vă urcați în mașina mea”.

I-am mulțumit, dar am subliniat că este interzis pentru mine, ca evreu, să folosesc un vehicul în ziua de Sabat.

Patriarhul a exclamat: „Dar nimeni nu vă vede”.

Am arătat în sus și am răspuns: „El mă vede”, după care am continuat să merg pe jos.

Patriarhul m-a întâlnit din nou, mai târziu, la paradă și am văzut că era intrigat. „Nu înțeleg nimic”, mi-a spus, „Dumneavoastră mergeți pe jos tot drumul, îmbrăcat în haine grele, iar ambasadorul Israelului a sosit în mașină fălindu-se cu crucea voastră, Maghen David. De ce nu faceți la fel?”.

Am simțit, apoi, că succesorul său, patriarhul Iustin, avea încă unele prejudecăți. Întîlnindu-mă, întreba invariabil: „Ce mai e nou în Palestina?”. I-am răspuns: „Nu ați aflat încă de existența Statului Israel? Atîta timp cât veți vorbi de o Palestină care nu mai există, nu am să vă răspund la întrebare”.

Dr. Moses ROSEN

Cuvântul cititorului

Prezența domnului profesor Viorel Roman în paginile revistei noastre, a „misiunii” domniei sale, a stârnit și va mai stârni diverse reacții din rândul cititorilor. Pe unele din ele le primim la redacție, pe altele le aflăm din reviste - puține, e drept - care asemenea nouă îl găzduiesc pe distinsul profesor.

Consilier al unor diverse structuri cu reședința în Bremen (Germania), Viorel Roman este mai activ ca oricând. Are domnia sa un bun obicei - acela de a-și trimite panseurile spre publicare ori luare-aminte tuturor publicațiilor și cunoscuților, indiferent de „culoare”, dar parcă în ultima vreme prea ne-a potopit de tot.

Asta-i damblaua (sau misiunea) dlui Roman - să ne facă să admitem că suntem niște „tribali” nenorociți, pururea necivilizați, fiindcă suntem ortodocși, nu catolici, și până nu trecem la catolicism vom rămâne înapoi și economic, și spiritual. Și aceasta pentru că doar „călugării occidentali, celibatari, latinizați, specializați, f. mobili, au pus bazele «Teologiei muncii»”.

Cu alte cuvinte, nu pupăm capitalism fără catolicism, pentru că, fiind ortodocși, după ce că suntem puturoși și tâmpiți, mai și ținem coada-mbârligată! De unde îndemnul dlui Roman către președintele actual să ne catolicizeze, că n-avem destule belele. Ce-or avea „dânsa” cu prefectura și catolicismul cu democrația (inventată de păgânii greci) și capitalismul.. numai dl Viorel Roman poate să ne spună.

În ceea ce ne privește, ne-a lăsat, ca de fiecare dată, mască. Fost român (unde mai pui că e și ortodox), dl Roman a adoptat mentalul neamului: idei puține, dar fixe! Ne-am răci, așadar, gura de pomană dacă i-am răspunde că:

- Civilizație și „dreaptă credință” înseamnă lumea latină,, nu “barbaricum”, adică lumea barbară germanică;
- Prima comunitate creștină din Europa a fost la Kremides, în lumea tracilor romanizați, cu alte cuvinte, mai mult decât alți neolatini, românii sunt urmașii legitimi ai celor care au creat civilizația europeană creștină, înaintașii noștri fiind un model pentru biștii germanici, pe vremea când aceștia încă se scărpinau de păduchi prin Pădurea Neagră, vânând cerbul;
- Barbarii germanici n-au înțeles și nu înțeleg încă nimic din cultura și civilizația latină, europeană și din creștinism, pe care le-au preluat prin imitație grotescă;
- Germanicilor nu le este propriu spiritul european și n-au înțeles nimic din lecțiile istoriei, ultima șansă a Europei de a mai însemna ceva pe planetă, prin Uniunea Europeană sau Statele Unite ale Europei, fiind astăzi irosită de adepții “principiului Kohr”: “Tot ce este mic este minunat” (Poate pentru domni-doaamne, nu pentru doamnele de la Mama Natură) - state mici, sub 10 milioane locuitori, ciozvărte de popoare botezate, eventual pe criteriul apartenenței bisericești “națiuni”, care să poată fi guvernate ca un SRL de “Imperiul” dlui Roman dintre Oder și Rin, cu alte cuvinte de “germanitatea” care se pretinde “româna” (adică civilizată) și “creștină”, “fără a fi nici una nici alta;

• Poporul român a rezistat ca frântură de romanitate în masa slavo-asiatică tocmai pentru că și-a păstrat credința ortodoxă și limba latină, opunând slavilor răsăriteni care veneau . asupra lui îmbrăcați în haina ortodoxiei peste blana de samur - LIMBA LATINĂ și vesticilor, germani și unguri, care veneau asupra-i cu un pseudocreștinism predicat în latină - ORTODOXIA.

Mircea DOGARU